

er tagen af Lovforslaget af 1905, men Tiden har aldeles ikke tilladt at foretage denne Gennemarbejdelse af et Lovforslag paa over 1,000 Paragraffer og et andet, som ogsaa har over 1,000 Paragraffer. Vi have derfor maattet indskrænke os til at paapege, hvad der skal gøres, og hvis det høje Ting vil vedtage Forslaget, ville vi i et kommende Fællesudvalg, som neppe vil kunne undgaas, kunne give det den nærmere Udførelse og Supplering, som det trænger til.

Det sidste Ændringsforslag vedrører ikke Retsplejen paa den Maade, at det vedrører Udførelsen af Sagerne eller Parternes Stilling under Sagførelsen, men det vedrører i høj Grad Retsplejen derved, at det sikrer en stor Mængde Mennesker og navnlig Smaakaarsfolk mod, at der paalægges dem Bøder i Tilfælde, hvor der ingen Anledning er dertil. Det sker nu derved, at der under den bestaaende Tilstand findes Intersekasser, som Bøderne tillægges, Politikasser og mange andre, og paa Grund af den levende Interesse, man har i disse Kasser, vil der — det er noget, man kender alle Steder — indgaa Bøder i dem i Mindelighed, ved Forlig eller Dom, paa alle Maader i langt større Omfang, end hvis det var den interesseløse Statskasse, hvem Bøderne tilfaldt. Der er noget umoralsk i at have Kasser, som have Interesse i Berøring med Retten, men der er tillige for hele Befolkningen, navnlig for dens brede Lag og for de allermindste i disse, noget meget skadeligt i, at Bøderne kunne tilfalde saadanne Kasser. Derfor vedtog vi i 1905, at alle Bøder skulde tilfalde den interesseløse Statskasse. Det er en Bestemmelse, jeg tillægger megen Vægt, og derfor have vi optaget den under Nr. 11.

Ved Siden af disse ret vigtige Punkter have vi af mindre principielle Grunde, væsentlig fordi det er Punkter, som ere blevne fremdragne under de foregaaende Forhandlinger, og hvorpaa Venner af Reformen have lagt Vægt, medtaget nogle, som jeg kortelig skal angive. Hertil hører først Ændringsforslaget Nr. 1 om i Stedet for Sø- og Handelsretten i København, som det nuværende Lovforslag opretholder, at have Østre Landsret med Bistaaende af sø- og handelskyndige i den Form, hvorunder det blev vedtaget i 1905. Det indeholder ikke den mindste Dadel over Sø- og Handelsretten, som den er, der er en meget fortræffelig og godt arbejdende Institution. Men man har ment, at det passede mindre ind i Systemet at beholde den end at tage det Institut, som Folke-

tinget sidst vedtog. Derfor have vi foreslaaet det, som vi have under Nr. 1. — Endvidere er der under Nr. 5 foreslaaet, at Sagførersamfundet ikke skal være delt efter to Landskredse, men udgøre eet Samfund for det hele Land. — Forslag Nr. 6 gaar ud paa det samme. — Forslaget under Nr. 7 omhandler, hvad der ved tidligere Behandlinger er fremdraget her med Rette, at Fordringen til Sagførerne overfor Statsmyndighederne var stillet noget mindre urbant; hvad der bør fordres af Sagførerne overfor disse, er kun, at de bør vise dem Agtelse, og det er det, som er udtrykt i Forslaget under Nr. 7. — Under Nr. 8 er der sat et Forslag ind om, at der ikke maa gøres Afvigelser fra de Betingelser, hvorunder en Mand kan blive Sagfører, uden naar vedkommende Landsret udtaler sig derfor. Efter Lovforslaget kan der ske Afvigelser derfra alene efter Justitsministerens Skøn. Det er med Rette blevet sagt under tidligere Behandlinger, at det burde ikke være saadan, og vi have ikke villet vægre os ved at optage det blandt Ændringsforslagene. Den store Vægt ligger imidlertid paa de Ændringsforslag, jeg har tilladt mig lidt mere udførligt at omtale. Jeg anbefaler meget det høje Ting at vedtage disse Ændringsforslag.

Birek: Jeg har sammen med 14 andre ærede Medlemmer tilladt mig at stille et Ændringsforslag angaaende en anden Sættelse af Sagførerraadet. Jeg skal bemærke, at naar Landsting og Folketing blive enige — og saa vidt jeg kan se, blive de enige om en Retsreform denne Gang —, faa vi et Sagførerraad bestaaende af Medlemmer valgte af Sagførerne. Et saadant Sagførerraad vil, som jeg bemærkede ved første Behandling, væsentlig blive en Fagforening, en autoriseret Fagforening, der baade vil staa overfor Konkurrenterne indbyrdes og tvinge dem til at overholde Fagforeningens Takster og paa den anden Side vil staa overfor Publikum paa en Maade i en Monopolstilling. Som jeg bemærkede ved første Behandling, har jeg intet imod at hjælpe Sagførerne til denne autoriserede Fagforening, men jeg maa saa ganske vist kræve, at den bliver saaledes, at den ikke bliver ligefrem faretruende for Retssikkerheden og for Publikum. Sagførerraadet skal efter det foreliggende Forslag bestaa af 5 eller 7 Sagførere, hvoraf alle undtagen 1 vælges af Sagførerne selv. Det vil altsaa sige, det bliver en ren Standsret. Ifald